

товниците припкаха бързо камъ кръпостъта. Нашиятъ топъ бѣше напжленъ съ едри куршуме. Команданти-нѣтъ дозволи на бунтовниците да дойдатъ на ближно расстояние и изведнашъ изгърмѣ изново. Куршумете удариха въ самата срѣда на купчината. Бунтовниците са раздѣлиха на двѣ части и подърпнаха са малко. Предводителътъ имъ остана самъ отъ предъ . . . Той махаше съ саблята си и, както са видѣше, ги уговаряше пламенно. Кръсакътъ и писакътъ, които бѣха затихнале на една минута, са захванаха изново. «Е, момчета, каза командантинѣтъ, отваряйте сега вратниците. Удрийте тѣпанѣтъ. Напредъ, момчета! Вървете подиря ми!»

Командантинѣтъ, Иванъ Игнатиѣ и азъ въ едно мигновение са намѣрихме отвѣнъ кръпостъта; но уплашениятъ гарнизонъ са не мърдна отъ мѣстото си. «А защо, мои дѣца, стоите? извика Иванъ Кузмиѣ. — Ако ще да са умира, то да са умира. Ние служиме . . .» Въ тая минута бунтовниците удариха на насъ и вмжкнаха са въ кръпостъта. Тѣпанѣтъ мѣдна; а гарнизонѣтъ навѣде пушките си. Мене ма бѣха тѣрколиде на земята, но азъ станахъ и заедно съ бунтовниците влѣзохъ въ кръпостъта. Командантинѣтъ, раненъ въ главата, са намираше посрѣдъ една громада злодѣйци, които искаха отъ него ключовете. Азъ са затѣрчахъ да му помогна; но нѣколко силни казаци ма хванаха и вѣзаха ма съ поѣсете си, като ми говорѣха: «Скоро ще да видите вие, които не слушате царѣтъ.» Насъ ни повлѣкоха по улиците; а жителите на кръпостъта излазяха да посрѣщнатъ неприятелѣтъ съ хлѣбъ и съ соль. Раздаде са звукътъ на камбаната. Изведнашъ извикаха, че царѣтъ са намира на тѣржището, че очѣква плѣнниците и че